

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. februar 2009*

I sag C-308/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 2. juli 2007,

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, tidligere medlem af Europa-Parlamentet, Saint-Pierre d'Irube (Frankrig), ved avocat D. Rouget,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Parlamentet først ved C. Karamarcos, H. Krück og D. Moore, derefter ved de to sidstnævnte samt A. Padowska, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Tizzano (refererende dommer), A. Borg Barthet, E. Levits og J.-J. Kasel,

generaladvokat: V. Trstenjak
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. juni 2008,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. september 2008,

afsagt følgende

Dom

- ¹ I appellen har Koldo Gorostiaga Atxalandabaso nedlagt påstand om ophævelse af den kendelse, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 24. april 2007, Gorostiaga Atxalandabaso mod Parlamentet (sag T-132/06, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten frifandt Europa-Parlamentet for hans søgsmål om annulation af den beslutning, der blev truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 22. marts 2006 om regulering af proceduren for inddrivelse af bestemte beløb, som sagsøgeren havde modtaget som omkostningsgodtgørelser og

andre godtgørelser (herefter »den anfægtede beslutning«), idet søgsmålet dels var åbenbart uegnet til realitetsbehandling, og dels åbenbart ugrundet.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 27, stk. 3 og 4, i regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »OGM-regulativet«) bestemmer:

»3. Er generalsekretæren efter høring af kvæstorerne sikker på, at der er sket uretmæssige udbetalinger fra de godtgørelser, der er omfattet af dette regulativ, giver han instruks om inddrivelse af sådanne beløb fra det pågældende medlem.

4. Præsidiets kan i undtagelsestilfælde, på forslag af generalsekretæren og efter høring af kvæstorerne samt på grundlag af finansforordningens artikel 73 og gennemførelsesbestemmelserne hertil pålægge generalsekretæren midlertidigt at indstille udbetalingen af godtgørelser, indtil det pågældende medlem har tilbagebetalt de uretmæssigt udbetalte beløb.

Præsidiets træffer sin afgørelse under hensyntagen til medlemmets effektive udøvelse af sit mandat og til institutionens velfungerende arbejde samt efter at have hørt pågældende medlem.«

- 3 Artikel 71, stk. 2, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1, herefter »finansforordningen«) har følgende ordlyd:

»Egne indtægter, der overdrages til Kommissionen, og enhver fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling, skal fastlægges ved en indtægtsordre, der sendes til regnskabsføreren, efterfulgt af en debetnota, der stiles til debitor, begge udarbejdet af den kompetente anvisningsberettigede.«

- 4 Finansforordningens artikel 73, stk. 1, andet afsnit, lyder således:

»Regnskabsføreren inddriver Fællesskabernes fordringer ved modregning i alle tilfælde, hvor debitor selv i forhold til Fællesskaberne har en fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling.«

- 5 Artikel 83 i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1605/2002 (EFT L 357, s. 1) bestemmer:

»På et hvilket som helst tidspunkt under proceduren foretager regnskabsføreren — efter at have underrettet den kompetente anvisningsberettigede og debitoren herom — inddrivelsen ved modregning af den fastlagte fordring i tilfælde af, at debitor samtidig

har en fordring på Fællesskaberne, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling og som genstand har et beløb, der er fastlagt ved en betalingsordre.«

- 6 Artikel 5, stk. 3 og 4, i de interne bestemmelser for gennemførelsen af Europa-Parlamentets budget, vedtaget den 27. april 2005 af Europa-Parlamentets præsidium (herefter »Præsidiet«), bestemmer:

»3. Ved en delegationsafgørelse, som træffes af institutionen repræsenteret ved sin formand, udpeges generalsekretæren som ved delegation bemyndiget ledende anvisningsberettiget. Bestemmelser om at give afkald på inddrivelse af en konstateret fordring i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 87, stk. 4, litra a), henhører imidlertid under formandens kompetence.

4. Delegationer gives af den ved delegation bemyndigede ledende anvisningsberettigede til de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede. Subdelegationer gives af de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede til de ved subdelegation bemyndigede anvisningsberettigede.«

Sagens faktiske omstændigheder

- 7 Appellanten er et tidligere medlem af Europa-Parlamentet, som udøvede sit mandat i den femte valgperiode (fra 1999 til 2004). Efter en revision af dokumentation for anvendelsen af beløb, som appellanten havde modtaget som sekretariatsomkostninger, fastslog Parlamentets generalsekretær (herefter »generalsekretæren«) ved beslutning af 24. februar 2004, at der fejlagtigt var blevet udbetalt et beløb på 176 567 EUR til dette

medlem. Generalsekretæren fastsatte ligeledes beløbet, der skulle tilbagebetales til Parlamentet, til 118 360,18 EUR, idet appellanten allerede havde tilbagebetalt en del af sin gæld.

- 8 Ved samme beslutning af 24. februar 2004 anførte generalsekretæren, at der på grundlag af artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, i OGM-regulativet skulle foretages inddrivelse af beløbet på 118 360,18 EUR ved modregning med appellants godtgørelser som parlamentsmedlem, der var mindst væsentlige, dvs. med en del af godtgørelsen for generelle udgifter og dagpenge. I beslutningen fastsattes desuden, at for det tilfælde, at appellants mandat ophørte, skulle resterende skyldige beløb indeholdes i overgangsgodtgørelsen ved mandatets ophør og alle andre skyldige beløb til appellanten.

- 9 Den 20. april 2004 anlagde appellanten sag ved Retten i Første Instans med påstand om annullation af beslutningen af 24. februar 2004.

- 10 Ved dom af 22. december 2005, Gorostiaga Atxalandabaso mod Parlamentet (sag T-146/04, Sml. II, s. 5989, herefter »Gorostiaga-dommen«) annullerede Retten delvist beslutningen af 24. februar 2004.

- 11 Retten udtalte indledningsvis i dommens præmis 84, at beslutningen af 24. februar 2004 i det væsentlige indeholdt to dele, nemlig dels generalsekretærens konstatering af, at de

i beslutningen nævnte beløb var blevet fejlagtigt udbetalt appellanten, og at de skulle inddrives, dels en beslutning om, at inddrivelsen skulle ske ved modregning i de godtgørelser, der udbetales appellanten.

12 Retten forkastede derefter alle de anbringender, der var rettet mod den første del af beslutningen af 24. februar 2004, dvs. de anbringender, der vedrørte eksistensen og omfanget af appellants forpligtelse til at tilbagebetale det beløb, der var anført i denne beslutning, til Parlamentet.

13 Hvad endelig angik den anden del af beslutningen af 24. februar 2004 fastslog Retten i Gorostiaga-dommens præmis 97 følgende:

»Generalsekretæren havde [...] ikke kompetence til at foranstalte den pågældende modregning, uden at Præsidiets havde pålagt ham dette i overensstemmelse med proceduren i [...] [artikel 27, stk. 4, i OGM-regulativet], hvorfor beslutningen [af 24. februar 2004] skal annulleres, i det omfang den fastsætter en sådan modregning.«

14 Gorostiaga-dommen blev ikke anket.

15 I henhold til denne dom pålagde Præsidiets ved afgørelse af 1. februar 2006 i henhold til OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, generalsekretæren at inddrive de godtgørelser, der fejlagtigt var blevet udbetalt appellanten.

- 16 Ved skrivelse af 22. marts 2006 tilstillede generalsekretæren appellanten den anfægtede beslutning, der i det væsentlige gengav indholdet af beslutningen af 24. februar 2004.
- 17 Ifølge punkt 1 i den anfægtede beslutnings dispositive del fik Parlamentets regnskabsfører i henhold til finansforordningens artikel 73 til opgave at inddrive beløbet på 118 360,18 EUR, som appellanten skyldte Parlamentet. Punkt 1 og 2 i den dispositive del præciserer, at inddrivelsen af de beløb, der var blevet udbetalt fejlagtigt, kunne foretages ved modregning med forskellige godtgørelser og andre betalinger, som appellanten havde til gode.

Forhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. maj 2006 anlagde appellanten et søgsmål med påstand om annullation af den anfægtede beslutning og om, at det blev pålagt Parlamentet at betale sagens omkostninger.
- 19 Til støtte for sine påstande fremsatte appellanten 11 anbringender, der alle blev forkastet af Retten. I det følgende vil kun de anbringender, der anfægtes i denne appelsag, blive behandlet.
- 20 Med det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af retskraften har appellanten i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke lovligt kunne afhjælpe manglerne ved en procedure, som Retten havde erklæret ugyldig på grund af tilsidesættelse af en kompetenceregel.

21 Retten udtalte herved følgende i den appellerede kendelses præmis 30 og 32:

»30 [...] [G]eneralsekretæren [kunne] i henhold til bestemmelsen i OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, således som den var blevet fortolket i Gorostiaga-dommens præmis 86 til 97, gyldigt udstede den [anfægtede] beslutning, efter at Præsidiet havde pålagt ham at inddrive de omhandlede beløb i overensstemmelse med denne bestemmelse [...].

[...]

32 Tilbageholdelsen af beløbet på 40 398,80 EUR [...] har ganske vist mistet sit retlige grundlag efter Gorostiaga-dommen. Dette kan dog ikke føre til, at Parlamentets fordring mod appellanten på 118 360,18 EUR ikke længere består, da spørgsmålet, om dette beløb — delvist — kunne inddrives ved modregning [...], var et andet [...]«

22 Som følge heraf afviste Retten appellanten's første anbringende som åbenbart ugrundet.

23 Med det tredje anbringende påberåbte appellanten sig force majeure for at forklare umuligheden af at fremlægge bilag for bestemte udgifter, han havde afholdt.

24 Retten afviste dette anbringende som åbenbart uegnet til realitetsbehandling, da det rejste tvivl om Gorostiaga-dommens retskraft (den appellerede kendelses præmis 49-54). I henhold til denne dom havde generalsekretæren nemlig korrekt fastslået, at de omhandlede beløb var blevet fejlagtigt udbetalt appellantens og derfor skulle inddrives.

25 Endelig anførte appellantens med det første led i det syvende anbringende, at Parlamentet ikke havde givet ham meddelelse om Præsidiets afgørelse af 1. februar 2006. Parlamentet havde således tilsidesat artikel 20 i sin adfærdskodeks for god forvaltningsskik, der er vedtaget den 6. september 2001, og som indeholder en pligt til skriftligt at give meddelelse om afgørelser, der berører borgernes rettigheder eller interesser.

26 Retten forkastede dette anbringende, idet den udtalte følgende i den appellerede kendelses præmis 72 og 73:

»72 Hvad angår meddelelsen af Præsidiets afgørelse af 1. februar 2006 bemærkes alene, at der ikke er tale om en endelig afgørelse, der bebyrder sagsøgeren [...]

73 Med hensyn til det anførte vedrørende adfærdskodeksen for god forvaltningsskik bemærkes alene, at det dokument, som sagsøgeren henviser til, alene er en beslutning, som Parlamentet har vedtaget, hvorved et udkast, som Den Europæiske Ombudsmand har forelagt Parlamentet, ændres, og hvorved Kommissionen opfordres til at forelægge et tilsvarende forslag på grundlag af artikel 308 EF. Uafhængigt af spørgsmålet, om en bestemmelse som den, der fremgår af [artikel 20 i nævnte adfærdskodeks], ligeledes vedrører andre afgørelser

end bebyrdende afgørelser, skal det understreges, at der ikke er tale om en retsforordning. Dette klagepunkt må derfor forkastes som åbenbart ugrundet.«

Parternes påstande

²⁷ Appellanten har nedlagt følgende påstande i appellen:

— Den appellerede kendelse ophæves, og den anfægtede beslutning annulleres.

— Parlamentet tilpligtes at betales sagens omkostninger.

²⁸ Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes som åbenbart ugrundet, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om anmodningen om genåbning af den skriftlige forhandling

- 29 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 31. oktober 2007 har appellanten anmodet Domstolen om at træffe bestemmelse om genåbning af den skriftlige forhandling. Til støtte herfor har appellanten anført, at der foreligger en ny faktisk omstændighed i form af en skrivelse fra Europa-Parlamentet af 17. oktober 2007, hvori han — som følge af Rettens frifindelse ved den appellerede kendelse — anmodes om at betale et beløb på 77 961 EUR.
- 30 Hertil bemærkes, at nye anbringender i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2, og artikel 118 ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 31 Dette er imidlertid ikke tilfældet i denne sag. Herved fastslås alene, at den af appellanten påståede nye faktiske omstændighed ikke kan sættes i forbindelse med noget andet nyt eller tidligere af ham i forbindelse med appellen fremsat anbringende. Under alle omstændigheder forekommer denne faktiske oplysning at være uden betydning for den foreliggende dom. Da Parlamentet i sin skrivelse af 17. oktober 2007 anmodede om betaling af de skyldige beløb, drog det nemlig konsekvensen af, at den appellerede kendelse var blevet afsagt, hvilken kendelse i øvrigt ikke var genstand for en begæring om foreløbige forholdsregler eller om udsættelse af fuldbyrdelsen. Den af appellanten iværksatte appel har heller ikke opsættende virkning med hensyn til en sådan kendelse, jf. artikel 60 i Domstolens statut.

- 32 På denne baggrund må appellantens anmodning om genåbning af den skriftlige forhandling afslås.

Om appellen

- 33 Appellanten har fremsat seks anbringender til støtte for sin appel. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af retten til forsvar, af kontradiktionsprincippet og af retten til en retfærdig rettergang, det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af den grundlæggende ret til en upartisk domstol, det tredje anbringende omhandler en fejlagtig vurdering af Gorostiaga-dommens rækkevidde, det fjerde anbringende vedrører Rettens systematiske og automatiske afslag på at tage hensyn til appellantens argumenter, der havde til formål, at den anfægtede beslutning blev annulleret, det femte anbringende omhandler Rettens afslag på at behandle anbringendet vedrørende force majeure, og endelig vedrører det sjette anbringende Rettens afslag på at overholde princippet om god forvaltningsskik.

Om det første anbringende

Parternes argumenter

- 34 Med sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Rettens beslutning om at træffe afgørelse ved kendelse i medfør af artikel 111 i sit procesreglement har frataget ham muligheden for at besvare Parlamentets argumenter og for at blive hørt. Retten har ved ikke at meddele appellanten en sådan beslutning forud for pådømmelsen af sagen

ved kendelse frataget ham muligheden for at anfægte denne beslutning. Retten har derfor tilsidesat retten til forsvar, kontradiktionsprincippet og retten til en retfærdig rettergang.

- 35 Parlamentet har anført, at Retten har anvendt artikel 111 i sit procesreglement korrekt, og at der ikke er sket en tilsidesættelse af appellants ret til forsvar.

Domstolens bemærkninger

- 36 Som Domstolen allerede har haft lejlighed til at præcisere, bemærkes, at anvendelsen af proceduren i artikel 111 i Rettens procesreglement ikke i sig selv strider imod retten til en retfærdig og effektiv rettergang, eftersom denne bestemmelse alene finder anvendelse på sager, hvor det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at behandle sagen, eller at sagen må afvises, eller at sagen er åbenbart ugrundet. Det følger heraf, at såfremt en appellant er af den opfattelse, at Retten ikke har anvendt artikel 111 korrekt, kan han anfægte førsteinstansdommerens vurdering af de betingelser, som anvendelsen af denne bestemmelse er underlagt (jf. i denne retning kendelse af 3.6.2005, sag C-396/03 P, Killinger mod Tyskland m.fl., Sml. I, s. 4967, præmis 9).

- 37 I denne sag skal det imidlertid alene fastslås, at appellanten kun har foreholdt Retten at have truffet afgørelse ved den begrundede kendelse, uden overhovedet at gå ind på betingelserne for anvendelsen af artikel 111 eller bestride den fortolkning, som Retten har foretaget heraf i den appellerede kendelse.

38 Under disse omstændigheder må appellantens første appelanbringende afvises som ugrundet.

Om det andet anbringende

Parternes argumenter

39 Med det andet anbringende har appellanten anført, at der er sket en tilsidesættelse af hans ret til en upartisk domstol, jf. artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der blev proklameret i Nice den 7. december 2000 (EFT C 364, s. 1). Tilsidesættelsen følger af, at den retssag, der førte til den appellerede kendelse, blev tildelt en sammensætning af dommere — herunder de dommere, der virkede som afdelingsformand og refererende dommer — der allerede indgik i det dommerkollegium, som afsagde Gorostiaga-dommen. I henhold til princippet om upartiskhed må den samme dommer imidlertid ikke — heller ikke i samme retsinstans — træffe afgørelse i en sag, der hviler på identiske eller tilstrækkeligt forbundne faktiske omstændigheder, som de faktiske omstændigheder i en sag, den pågældende allerede har truffet afgørelse i.

40 Parlamentet har hertil anført, at det af appellanten anførte er uden retligt grundlag og ikke har støtte i Fællesskabernes retspraksis. Parlamentet har endvidere understreget, at den retssag, der førte til den appellerede kendelse, i det væsentlige vedrørte spørgsmålet, om Parlamentet havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til Gorostiaga-dommen. Det kan derfor ikke kritiseres, at det er de samme dommere, der har truffet afgørelse i begge sager.

Domstolens bemærkninger

- 41 Retten til en retfærdig rettergang er, som det bl.a. fremgår af artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, en grundlæggende rettighed, som Den Europæiske Union respekterer som et almindeligt princip i medfør af artikel 6, stk. 2, EU (dom af 26.6.2007, sag C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone m.fl.*, Sml. I, s. 5305, præmis 29, og af 1.7.2008, forenede sager C-341/06 P og C-342/06 P, *Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl.*, Sml. I, s. 4777, præmis 44).
- 42 En sådan ret forudsætter nødvendigvis, at enhver har ret til en uafhængig og upartisk domstol. Som Domstolen har haft lejlighed til at præcisere, udgør garantierne vedrørende rettens sammensætning hjørnестenen i retten til en retfærdig rettergang, hvis overholdelse Fællesskabets retsinstanser bl.a. skal efterprøve, når en tilsidesættelse af denne ret bliver gjort gældende, og anfægtelsen ikke umiddelbart fremstår som åbenbart grundløs (jf. i denne retning dommen i sagen *Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl.*, præmis 46-48).
- 43 Imidlertid følger det ligeledes af Domstolens praksis, at den omstændighed, at dommere, der én gang har skullet træffe afgørelse i en retssag, deltager i et andet dommerkollegium, der på ny påkender den samme sag, i sig selv ikke kan anses for at være uforeneligt med kravene til en retfærdig rettergang (jf. i denne retning dommen i sagen *Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl.*, præmis 58 og 59, og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis).
- 44 Navnlig er den omstændighed, at en eller flere dommere medvirker i begge dommerkollegier og dér udøver de samme funktioner, som f.eks. retsformand eller

refererende dommer, i sig selv uden betydning for bedømmelsen af, om kravet om upartiskhed er overholdt, eftersom denne opgave udføres i et dommerkollegium (jf. i denne retning dommen i sagen Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., præmis 53).

⁴⁵ Dette gælder så meget desto mere, hvis de to dommerkollegier ikke skal træffe afgørelse i de samme sager — således som det var tilfældet i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., der vedrørte hjemvisning af en sag til Retten som følge af Domstolens ophævelse af dommen i første instans — men som i den foreliggende sag i to forskellige retssager, der har en vis sammenhæng.

⁴⁶ Det skal desuden bemærkes, at kravet om upartiskhed i virkeligheden dækker to aspekter. For det første skal retten være subjektivt upartisk, hvilket vil sige, at ingen af rettens medlemmer må give udtryk for partiskhed eller en personlig forudfattet mening, hvorved der er en formodning for personlig upartiskhed, indtil det modsatte er bevist. For det andet skal retten være objektivt upartisk, hvilket vil sige, at den skal sikre en tilstrækkelig garanti for, at enhver rimelig tvivl herom kan udelukkes (dommen i sagen Chronopost og la Poste mod UFEX m.fl., præmis 54, og i denne retning Menneskerettighedsdomstolens domme i sagerne Fey mod Østrig af 24.2.1993, serie A, nr. 255-A, s. 12, § 28, Findlay mod Det Forenede Kongerige af 25.2.1997, Reports of Judgments and Decisions, 1997-I, s. 281, § 73, og Forum Maritime SA mod Rumænien af 4.10.2007, endnu ikke trykt i Reports of Judgments and Decisions, § 116).

⁴⁷ I denne sag skal det for det første fastslås, at appellanten, således som han i øvrigt selv har bekræftet i retsmødet, ikke har fremført noget, der kan rejse tvivl om Rettens medlemmers personlige uafhængighed.

48 Derudover bemærkes, at appellanten ikke har anket Gorostiaga-dommen, og at han i øvrigt delvist fik medhold i sin sag.

49 For det andet har appellanten ikke anført nogen objektive grunde, der kan rejse tvivl om Rettens upartiskhed. Han har herom alene anført, at de samme dommere medvirkede i de omhandlede dommerkollegier. Som det følger af nærværende doms præmis 43-45, er dette som sådan ikke uforeneligt med kravene om ret til en retfærdig rettergang.

50 Det andet anbringende må derfor afvises som ugrundet.

Om det tredje og det fjerde anbringende

Parternes argumenter

51 Med det tredje og det fjerde anbringende, der skal behandles under ét, har appellanten i det væsentlige foreholdt Retten, at den fejlagtigt har antaget, at de argumenter, han fremførte i første instans, og hvorved han bestred den omtvistede beslutnings lovlighed, åbenbart ikke kunne antages til realitetsbehandling, da de underkendte Gorostiaga-dommens retskraft. Som følge af dommens annullation af beslutningen af 24. februar 2004 skulle denne samlet set have været anset for ikke eksisterende, således at manglerne ved proceduren for dens udstedelse ikke kunne afhjælpes. Under disse omstændigheder udgør den anfægtede beslutning en ny beslutning, der adskiller sig fra

beslutningen af 24. februar 2004, hvorfor alle de anbringender, som appellanten havde anført mod den anfægtede beslutning, burde have været efterprøvet af Retten.

- 52 Parlamentet har afvist disse påstande, idet det frem for alt har anført, at Retten i Gorostiaga-dommen udtalte, at Parlamentet korrekt havde fastslået, at appellanten fejlagtigt havde fået udbetalt bestemte godtgørelser som parlamentsmedlem. Som følge heraf kunne manglerne ved proceduren for vedtagelsen af beslutningen af 24. februar 2004 gyldigt afhjælpes.

Domstolens bemærkninger

- 53 Indledningsvis bemærkes, som det er blevet understreget i nærværende doms præmis 11, at beslutningen af 24. februar 2004 i det væsentlige indeholdt to dele, nemlig dels konstateringen af, at de deri nævnte beløb var blevet fejlagtigt udbetalt appellanten, og at de skulle inddrives, dels en beslutning om, at inddrivelsen så vidt muligt skulle ske ved modregning i de godtgørelser, der skulle udbetales appellanten.
- 54 Som det fremgår af præmis 169 og af domskonklusionens punkt 1 i Gorostiaga-dommen, vedrører annullationen af den nævnte afgørelse kun den anden del, idet Retten i Første Instans fastslog, at generalsekretæren ikke havde haft kompetence til at træffe afgørelse om, at inddrivelsen af de beløb, som appellanten skyldte, skulle ske ved modregning, uden at Præsidiets havde pålagt ham dette i henhold til OGM-regulativets

artikel 27, stk. 4. Derimod blev alle anbringenderne vedrørende lovligheden af den første del af beslutningen af 24. februar 2004 forkastet af Retten.

55 Retten annullerede altså kun beslutningen af 24. februar 2004, for så vidt som det deri bestemtes, at inddrivelsen af de beløb, som appellanten skyldte, skulle ske ved modregning, men afviste ellers sagen.

56 Derfor — og i modsætning til, hvad appellanten har anført — er en sådan delvis annullation af beslutningen af 24. februar 2004 ikke til hinder for, at generalsekretæren genoptager inddrivelsesproceduren med hensyn til de skyldige beløb, efter behørigt at være pålagt dette af Præsidiets i henhold til OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, som fortolket ved Gorostiaga-dommen. Som Retten i Første Instans korrekt fastslog i den appellerede kendelses præmis 30, kan den procedure, som skal erstatte en annulleret retsakt, således genoptages netop på det punkt, hvor ulovligheden indtrådte, uden at de forberedende retsakter nødvendigvis berøres heraf (jf. i denne retning dom af 12.11.1998, sag C-415/96, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 6993, præmis 31 og 32).

57 Det skal endvidere bemærkes, at Gorostiaga-dommen ikke blev appelleret til Domstolen, hvorfor dens konklusion og præmisser, der udgør den nødvendige støtte herfor, er blevet endelige (dom af 1.6.2006, forenede sager C-442/03 P og C-471/03 P, P & O European Ferries (Vizcaya) og Diputación Foral de Vizcaya mod Kommissionen, Sml. I, s. 4845, præmis 44 og 47 og den deri nævnte retspraksis). Således kunne spørgsmålet, om de beløb, der skulle inddrives, var fejlagtigt udbetalt, og om appellantens forpligtelse til at betale dem tilbage, ikke på ny forelægges Retten og undersøges af denne, uden at Gorostiaga-dommens retskraft herved blev underkendt.

- 58 Endelig følger det af Domstolens praksis, at en tidligere retsakts retskraft omfatter en retsakt, såfremt denne blot er en gentagelse af den del af denne tidligere retsakt, der ikke er blevet ophævet (jf. i denne retning dom af 16.2.1965, sag 14/64, Barge mod Den Høje Myndighed, Sml. 1965-1967, s. 19, org.ref.: Rec. s.69, præmis 11).
- 59 Under disse omstændigheder har Retten — da den anfægtede beslutning med præcis den samme ordlyd som i beslutningen af 24. februar 2004 fastsætter, at beløbet på 118 360,18 EUR fejlagtigt var blevet udbetalt til appellanten og skulle inddrives — i den appellerede kendelses præmis 53 med rette fastslået, at ethvert klagepunkt, hvorved der rejses tvivl om lovligheden af denne del af den anfægtede beslutning, må afvises som åbenbart ugrundet.
- 60 Det følger heraf, at det tredje og det fjerde appelanbringende må afvises som ugrundet.

Om det femte anbringende

Parternes argumenter

- 61 Med det femte anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten med urette ikke har efterprøvet anbringendet vedrørende force majeure med den begrundelse, at beslutningen af 24. februar 2004 var omfattet af Gorostiaga-dommens retskraft.

- 62 Retten har nemlig med urette antaget, at der var tale om et anbringende, der allerede var behandlet i Gorostiaga-dommen, selv om dette anbringende i virkeligheden var støttet på omstændigheder, der var indtrådt efter nævnte dom, nemlig på det manglende svar fra det spanske justitsministerium på en skrivelse, som appellanten havde tilsendt dette ministerium den 15. april 2006 med henblik på at opnå kopier af de regnskabsbilag, der vedrørte udøvelsen af hans mandat som medlem af Europa-Parlamentet.
- 63 Parlamentet har anført, at Retten i den appellerede kendelse anlagde en korrekt fortolkning af princippet om retskraft, da appellanten i sagen, der gav anledning til Gorostiaga-dommen, allerede havde fremsat et i det væsentlige identisk anbringende, der var støttet på de samme argumenter.
- 64 Hvad navnlig angår det manglende svar på den nævnte skrivelse af 15. april 2006 har Parlamentet anført, at dette argument var blevet fremført for Retten, ikke i forbindelse med et anbringende vedrørende force majeure, men til støtte for et andet anbringende, der blev afvist i den appellerede kendelse, hvilken afvisning appellanten ikke har bestridt i denne appelsag. Under alle omstændigheder er der tale om faktiske omstændigheder, der er indtrådt, efter at den anfægtede beslutning er blevet udstedt, hvorfor de er uden betydning for annullationen heraf.

Domstolens bemærkninger

- 65 Det bemærkes for det første, at de faktiske omstændigheder, der er blevet fremført i første instans af appellanten til støtte for hans anbringende om force majeure, for at begrunde, at han ikke var i stand til at fremlægge bestemte oplysninger fra sit regnskab, er identiske med de faktiske omstændigheder, som et af de anbringender, der var fremført i sagen vedrørende beslutningen af 24. februar 2004, var støttet på, og som Retten afviste i Gorostiaga-dommen.

- 66 Således kunne Retten af de grunde, der er nævnt i nærværende doms præmis 57-59, med rette i den appellerede kendelses præmis 53 og 54 fastslå, at det var åbenbart, at anbringendet om annullation på grund af force majeure ikke kunne antages til realitetsbehandling.
- 67 Hvad for det andet angår argumentet vedrørende det spanske justitsministeriums manglende svar på appellants skrivelse af 15. april 2006 bemærkes alene — som generaladvokaten har anført i punkt 87 i forslaget til afgørelse — at der er tale om en faktisk omstændighed, der er indtrådt efter udstedelsen af den anfægtede beslutning, og som under alle omstændigheder ikke kan påvirke dennes indhold, selv om det antages, at der var tale om force majeure i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i Domstolens praksis.
- 68 I betragtning af det ovenstående må det femte anbringende afvises som ugrundet.

Om det sjette anbringende

Parternes argumenter

- 69 Med sit sjette anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten med urette har afslået at undersøge spørgsmålet, om Parlamentet ved ikke at have meddelt ham Præsidiets afgørelse af 1. februar 2006 har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i adfærdskodeksen for god forvaltningsskik. Appellanten har herved

anført, at retten til god forvaltningsskik — uafhængigt af nævnte bestemmelser — udgør en del af de almindelige retsprincipper, som institutionerne skal overholde.

70 Parlamentet har herved anført, at Retten alene har fastslået, at adfærdskodeksen for god forvaltningsskik udgør en forberedende og ikke en retsskabende retsakt.

Domstolens bemærkninger

71 Indledningsvis fastslås, at det sjette anbringende beror på en fejlagtig forståelse af den appellerede kendelse.

72 I første instans vedrørte det anbringende, som appellanten fremførte, nemlig udelukkende en tilsidesættelse af artikel 20 i adfærdskodeksen for god forvaltningsskik, hvorefter institutionen for det første skal sikre, at de afgørelser, der berører borgernes rettigheder eller interesser, skriftligt meddeles de berørte personer, så snart afgørelsen er truffet, og for det andet skal afholde sig fra at meddele andre kilder denne afgørelse, indtil de berørte personer er blevet informeret.

73 I modsætning til, hvad appellanten har anført, har Retten ikke undladt at undersøge spørgsmålet, om den manglende meddelelse af Præsidiets afgørelse af 1. februar 2006 udgjorde en tilsidesættelse af den berørtes rettigheder. Retten har nemlig i den appellerede kendelses præmis 72, før den udtalte sig om karakteren af adfærdskodeksen for god forvaltningsskik, fastslået, at denne afgørelse ikke var den endelige bebyrdende

afgørelse for appellanten, hvorfor hans rettigheder ikke kunne være tilsidesat derved, at afgørelsen ikke var blevet meddelt. Denne vurdering er i øvrigt ikke blevet anfægtet i nærværende appel.

74 Det følger heraf, at det sjette anbringende ligeledes må afvises.

75 Da ingen af appellantens seks appelanbringender kan tages til følge, må appellen forkastes.

Sagens omkostninger

76 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og denne har tabt sagen, bør appellanten pålægges at betale omkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**

- 2) **Koldo Gorostiaga Atxalandabaso betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter